

Filip Tamás

Séta idegenben

Kezdett vonaglani, mint akit kínoznak,
 aztán összeomlott a forró délibáb.
 Míg zuhant, szórta szilánkjait, végül
 nyom nélkül vezett ki a világból.
 És láttuk az óriás medúzát is, ki életét
 ártatlan szörnyként ringatózta végig, de
 egy hullám végül a partra lökte.

A komor víz öklendett hajókat is.
 Mind csupa iszap és hínár, s kissé tompa
 a hosszú kábulattól. Előbb a korlátra
 bukva hánytak fuldokolva, aztán
 a mentőcsónakban már egymást
 falták az utasok. Hagyjuk hát végleg
 sorsukra őket, nem érdemelnek új esélyt.

Lehet hogy vad leszámolásba csöppensz,
 lehet, hogy híres színészt látsz kocogni
 testőrök gyűrűjében, megkérdeheti egy riporter,
 mi lenne utolsó kívánságod kivégzés előtt,
 és egy hirtelen napfogyatkozásban még az is
 megeshet, hogy a gazdagok közé szór
 segélycsomagokat egy eltévedt helikopter.

Ha autód rossz helyen parkol, az
 mindig véres valóság, főleg ha még
 a rendszámablád is sáros. Kérem a papírokat.
 Ugye, nem láttál semmit? – kérdi a törvény,
 mélyen a szemedbe nézve, most az egyszer
 elengedlek, de ígérd meg, azonnal indulsz
 haza a francba, te mocskos idegen.

A horror vakui

[1.]

Köszönsz. Nem hallja meg. Megint
 köszönsz. Kicsit hangosabban. Meghallja, de
 nem viszonozza. Két ember között ilyen
 a szakadék. Nem lehet átkiabálni rajta.
 Batyudat viszed tovább, megszólíts
 másokat is, becsöngetsz, barátságosnak
 hitt kapukon zörgetsz, szóba sem
 állnak veled, rendőrrel fenyegetnek –
 ha nem tűnsz el.

[2.]

Bálnahullákkal zsúfolt öböl, kávéház
 terasza hajol fölé, a készülő
 vihar elől betoppanó idegennek
 valahogy szorítanak egy kis helyet, és
 nyomban össze is tévesztik valakivel,
 akiről azt hiszik, emberrablók
 fogságába esett... és mindenfelől
 ujjongás tör ki, hirtelen fényképezni
 kezdik, a semmiből villannak rá a
horror vakui.

[1.+2.]

Szegény, testével tölti be a teret,
 hogy ne az üresség terpeszkedjen, hogy
 aki elveszett, legalább a képeken
 újra itt legyen. Aztán innen is
 menekül, hátán batyujával,
 s mintha pontonhídon szaladna,
 izmos bálnahátakon tapos,
 míg zihálva elér a roppant öböl
 közepéig.

A sír mellett

Előbb csak hangfoszlányok, ahogy
 fekszel hanyatt, ledőlt óratorony
 lakója, aztán a rádöbbenés:
 ez nem a megszokott ég.

Vesztét érzi, ki följutott már, és
 az is, ki még csak készülődik.
 Mindenki berepülő pilótajátékot
 játszik, és rosszkor katapultál.

A halál avantgarde festő, aki
 a vászon helyett a keretre fest, ám
 jön s letörli egy holtfáradt bizottság,
 majd azonnal indul is tovább.

Talán a klaviatúra-csattogásból
 – mikor a jelentést írják –
 egyszer megszületnek
 a *Webmester-harmóniák*?

Esetleg maradék erődet
 összeszedve, valahogy sikerül
 visszamásznod a sír mellett
 vigyázzban álló társaid közé?